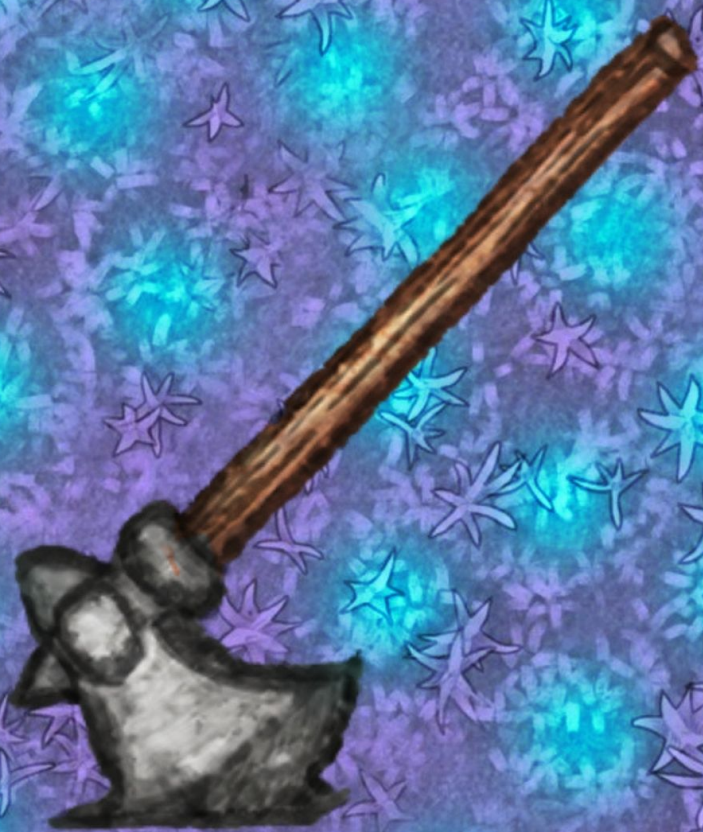

JONÁŠ JENŠOVSKÝ

KDYSI TU BYL KLÁŠTER
SLASTI, DNES TU VŠAK
JSOU POUZE PASTI

**Kdysi tu byl klášter slasti,
dnes tu však jsou pouze pasti**

*„Znám křišťálovou studánku,
kde nejhlubší je les,
tam víly chodí v župánku
ty odvážnější bez.“*

Autor neznámý

Mihail si v ruce pohupoval sekerou a ukrajoval metr za metrem lesní pěšinu, kterou i v noci znal nazpaměť. Měl chuť si hvízdát, jenže posvátné ticho lesa se na něj valilo odevšad jako neslyšný příboj a on se ho bál čímkoli narušit.

Po čase chůze si uvědomil, že si nejspíš pobrukuje. Jenže i když cíleně přestal, přesto stále slyšel nějaký zvláštní zvuk, který už určitě neměl na svědomí on. Zarazil se v půlce kroku a sekera ho praštila do nohy. Zamračil se a rozhlédl, ale kolem něj byla jen tma, přes listnaté větve nebylo vidět ani stříbro na nebi. Navíc bylo dneska zataženo.

K jeho uším ovšem stále doléhalo něco podobného zpěvu a hudbě a přímo to lákalo k bližšímu průzkumu. Mihail přehmátl sekeru a vzal ji za hlavici spíš jako oporu než zbraň. Nato vykročil mimo pěšinu. Po pár krocích narazil na první světélka. Mezi stromy se vznášely bělavé jiskřičky, které tu ostatně nebyly nijak ojedinělé. A pořád ten zpěv, jako táhlé vzdychání a hvízd.

Pokračoval krok za krokem dál. Postupně přibývalo světélek i zpěvu. Ani si nepamatoval, že mu cestou mezi stromy vpadla sekera z ruky.

Přišel na rozlehlý palouk, kde ho uvítal sbor přízraků. Byly to průsvitné ženy ve volných řízách, některé dokonce bez nich. Všechny krásné, jak to mohl aspoň ve sporém světle poznat, vlnadné a všechny se k němu blížily. Kdyby mu sekera nevypadla z ruky předtím, teď by ji pustil určitě. Jakmile ho obklopila přízračná těla, okolní svět přestal pro mladého statného dřevorubce existovat. Odřízla ho od něj clona prosté touhy. Touhy po tělech, touhy po tom, co je člověku stejně přirozené jako

dech či spánek.

Ucítil na tvářích dlaně, další ruce ho hladily po zádech a lehce táhly za sebou. Nechal se sebrat tím proudem tichých siluet. Když ucítil stehna, prsa i klíny, ani si neuvědomil, že leží nahý na vlažném mechu. Potopil se do věčné noci s úsměvem na tváři a myšlenkou, že vidí stříbrné linky. Ale byly to jen body oček dam, které se nad ním skláněly a tiskly se k němu svou kůží.

Přes jeho vlastní nahotu mu v mechu zima nebyla. Ani teplo. Ani tehdy, když do nich vnikal a ony ho ovíjely řadry, stehny, klíny a ústy. Bylo to jako milovat se s vodou o pokojové teplotě. Byla poddajná, nechala se sebou dělat všechno, co chtěl, ale neměla sama sebe, neměla osobnost. Tyto postavy byly také jen přízraky, i když jinak mu poskytl všechno, co si může muž od žen přát.

Byly lascivní i zdrženlivé, hravé i drsné a pohybovaly se všude. Byly také neúnavné, to jen jemu po nějaké době už docházely síly. Zatímco z něj se řinul pot a už se spíš snažil ze záplavy těl vymotat, přízraky kolem něj se pohybovaly stále stejně lehce. A stále z něj získávaly další sílu.

Nakonec ležel stejně jako na začátku s obličejem vzhůru a očima upřenýma tentokrát opravdu na nebe. Na nebe stejně prázdné, jako byly jeho oči, z jejichž zorniček se ztratil lesk. Stejně tak pootvřená ústa už jen slibovala výkřik nebo vzdech. Žádný nepřicházel. Jeho tělo jen nehybně leželo na trávě s kůží podobně šedou, jako byly přízraky, se kterými tak lačně obcoval.

„A opravdu se nemoh jen někde zaseknout nebo opozdit? Je to teprve pár hodin,“ nadhodil jeden z mužů v uniformě místní Hlídky směrem k předákovi dřevorubců v lehké snaze přesunout celou záležitost z tajemného zmizení do pouhého nedorozumění.

„Ne ne, pane, to se Mihailovi vůbec nepodobá. Bejval tu dycky mezi prvníma. Víte, von měl neomylný vstávání a nepamatuju se, že by jednou jedinkrát zaspal, a to tu s přestávakama makal už roky, dycky pravidelný sezóny v roce.“ Předák žmoulal čapku v ruce, kmitajíc očima z jednoho strážníka na druhého.

„Takže ani holky, ani nic podobného, kde by se moh zapomenout?“

Další kroucení hlavou. „Ne ne, nic takového, proto mě to tak zaskočilo už vod rána. Teda copak vo to, von se holkám nebránil a naopak to bylo

stejný, ale tady pokud vim nic neměl a dycinky si dal pozor, aby tu byl se sekerkou na čas.“

Strážník byl na vážkách. Vždycky se chtěl připlést k něčemu významnému, protože tady ve vesnici se skoro nic nedělo, ale taky měl rád svou rutinu a nebyl by proti, kdyby se Mihail najednou objevil na kraji lesa a všechno se vysvětilo jako noční milostné dobrodružství.

Zatím ale nic nenasvědčovalo tomu, že by mělo jít o jednoduchou záležitost. Strážníkův zrak se chtě nechtě stácel k místnímu lesu. Všichni v Male věděli, že se tam děly zvláštní věci a zřejmě dějí dosud. Jenže nikomu se nechtělo to zkoumat důkladně. On sám by se tam rád podíval a byl pak za hrdinu, jenže ideálně jen jako doprovod někoho, kdo bude dělat ty těžký věci a on může třeba jen držet dveře a nosit věci sem a tam.

Derakin Černá pěst, velitel královské rozvědky, upíjel z korbelu a dumal, co si o tom vzkazu má myslet. Místo, o kterém byla řeč, si matně vybavoval jako nezajímavou vesnici.

„Aini?“ napadlo ho najednou.

„Copak?“ odvětila anshka vytírající kousky chleba sklenici s Henlinovou paštikou.

„Ty jseš druidka, žejo?“

Oslovená se zarazila v půlce pohybu s myšlenkou, jestli si její šéf dělá srandu. Její dualita zahrnující druidství i nekromancii byla poměrně vzácná a syndikátová patoložka byla už roky vysoce ceněným zdrojem celé královské rozvědky. Takže usoudila, že ji Derakin jen popichuje, s lehkým zahučením přikývla a pokračovala v dolování paštiky.

„Je něco zvláštního na vesničce Mala? Přišel mi trochu divnej vzkaz mluvící o něčem zvláštním v jejím okolí, ale naprosto mi uniká, co by to mohlo bejt.“ Podíval se na agentku s lehce utrápeným výrazem.

„Počkej chvilku, to jméno mi něco říká,“ zamyslela se. „Mala... Mala... mohla to bejt součást sítě druidskejš svatyň, který měly nejrůznější účely od léčení po vize budoucnosti.“

„Zajímavý. A můžou se takový místa vyskytovat podle nějakýho klíče, nebo je to jen na těch druidech?“

Druidka a nekromantka v jedné osobě zavrtěla hlavou. „To místo musí vyhovovat nějakým podmínkám. Namid je sice magické skoro všude,

ale tak nějak obecně. Dělat to jinak by bylo jako založit někde studánku a pak hledat pramen. Pokud tam byla svatyně, musel tam být pramen síly, zvláštní kámen nebo aspoň koncentrace bylinek. O co vlastně jde?“

„To právě nevím, protože mi poslala depeši místní Hlídka, která si neví rady s podivným zmizením několika lidí a zatím je spojuje akorát ten les, do kterýho se jim evidentně moc nechce.“

„No tak fe na to mvknem, ne?“ prohlásila s plnou pusou.

„Jo, ale ty máš teď plnou márnici a čekáme ještě ty další reinkarnace, teďka tě nemůžu moc postrádat,“ odvětil velitel tajné služby, upil opět piva a zastrčil si složený vzkaz do jedné z rukavic ležících na stole.

Aini chvilku dumala a nepřítomně vytírala sklenici kůrkou jak drátěnkou. „No osobně si nemyslím, že by to vyžadovalo zvláštní specializaci, magický konstrukty jsou do značný míry na stejných principech. A upřímně, jestli tam budou trable, tak já stejně nejsem moc bojovej ansh. Pošli tam Ardwen s Drawkem, už musej mít města plný zuby, když jsou furt na hlídce kvůli těm teleportačním lupičům.“

Černá pěst uznale přikývl. Ainin rozbor dával perfektní smysl. Nakonec si přiložil ruku na spánek a napojil se na *daonar*.

Agenti, kteří byli předmětem rozhovoru U Letící čepeli, seděli toho času ve tmě jednoho z pokojů kdesi v Řezkově a nejrůznějšími způsoby pozorovali okolí. Poznalo se to podle toho, že bojomágyně v plné zbroji ležela většinu času na posteli v rohu místnosti. Její duševní zrak byl odpoután od těla a pendloval nejbližšími ulicemi. Mohla se samozřejmě vypravit ještě dál, ale vše nasvědčovalo tomu, že dneska se cíl prožene tudy. Kromě toho vracení se do vlastního těla z několika desítek metrů bylo to samé jako normálně procitnout ze spánku a nijak to neomezovala Ardweninu bojovou připravenost.

Drawk to měl o něco těžší, protože bděle monitoroval chodbu vedoucí k pokojí a to bez pomoci magických nástrojů. Jeho vrozená telepatie fungovala dokonale hlavně v soubojích a její dosah byl jen několik metrů.

Už skoro podřimoval, když se mu do hlavy zakouslo neodbytné vlákno *daonaru*.

-*Jak jste na tom?*- zeptal se Černá pěst.

-*Kdo, co já?*- zazněly Drawkovy zmatené myšlenky, ale pak hbitě navázal. -*Hele tady vevnitř je pusto a Ardwen si šla zase lehnout. Vypadá*

tam jak na katafalku, ale když jsem jí kontroloval dech, málem mi uřízla ruku.-

-Hele a víš o tom, že k tomu potřebuješ jen přiblížit se k obličejí a nemusíš jí hnedka hrabat na kozy?- dotázal se velitel pro jistotu.

-Zprvė jsem se o ně jen opřel kvůli lepší stabilitě, za druhé jí to čistě statisticky vadilo velmi sporadicky.-

-No tak tu naši bojovou čepel probud' a naklusejte sem, protože pro vás mám prácičku. Aspoň na chvílku vypadnete ze Soranu na trochu čerstvýho vzduchu a poznáte další krásy Althoriku.-

-Dobře, jdu na to. Ale jestli přijdu o zápěstí, tak u tebe mám flašku.- odfrkl si Drawk a vstal ze stínů, ve kterých napůl seděl, napůl dřepěl.

Když vstoupil do místnosti, Ardwen vypadala jak na katafalku. Drawk nra Tar-Enor si odkašlal. Žádná reakce. S jasným vědomím, že se tomu nevyhne, přistoupil až k ní a zatřásl jí ramenem. Stále nic. Lehce ji popleskal po tváři. Jen pomalu naklonila hlavu.

Položil jí dlaň na prsa. Oči bojomágyne se se zívnutím otevřely, zaostřila na Zashioňana a sklouzla pohledem k jeho ruce na své zbroji.

„Dobry dobrý, kamaráde, už jsem vzhůru a zpátky. Copak se děje, že mě budíš tak příjemně?“

„Volal Derakin, máme to tu sbalit a zajít k Čepeli, má pro nás něco na práci.“

„A co tohle tady?“ rozhodila rukama, když si sedla na kraj postele a protírala oči.

Drawk pokrčil rameny. „O tom nepadlo ani slovo, ale jak ho znám, tak už je na cestě někdo na střídačku.“

Přikývla, vstala, protáhla se. Jako ozvěna křupnutí její páteře zaklepal někdo na dveře a Drawk se prudce otočil.

Na prahu stála Aini s Weastem.

„Poklona,“ pozdravil runař a ťukl se dvěma klouby prstů do čela. „Prej vás máme vystřídat, tak jsme tu,“ zazubil se na Drawka.

Ardwen zakručelo v bříše. „Něco na zub náhodou nemáte?“

Anshka zavrtěla hlavou a pak ukázala palcem dozadu přes rameno. „Ne, ale pár kroků odsud je ještě otevřené stánek s něčím na špejli. Šli jsme kolem.“

„Tak my klušem,“ oznámil nra Tar-Enor a vyrazil ztichlým domem vstříc Soranu.

Maru se lehce tanečním krokem ubírala lesní cestou a napůl si pobrukovala, napůl pískala, napůl se hihňala svému pobrukování a popískování. Byl krásný večer, nebo spíš už noc, a ona se vracela z tábora dřevorubců domů do vesnice a cestu si zkrátila přes les, i když jí chlapi varovali, ať tam neleze. Mávla nad tím rukou s prohlášením, že má svoje cestičky, které zná i potmě. Přikývla sice, že si dá pozor, ale jen proto, aby už měla pokoj.

Mezi korunami probleskovalo stříbro a občas se linie slily do většího bodu, který ozářil krajinu pod sebou. Pravidelnost a současně nepředvídatelnost namidské oblohy byla přímo hypnotizující.

Pobrukující Maru si ani nevšimla, že se stočila k lesu a teď už poskakovala stále stejným krokem přímo mezi kmeny. Jenže, to, co jí svítilo na cestu, už dávno nebyly bílé linky nebeské klenby. Kolem ní se trousila světélka a jako špalír ji vedla do hlubin lesa. Nejdřív jich bylo jen několik velikosti mušek, které rychle poletovaly vzduchem. Ale jak se dostávala dál a dál, plavala už v záplavě bílého světla, které ji zcela ovládalo a holka z vesnice ho následovala jako hypnotizována.

Pak se proud rozestoupil a ona se ocitla na mýtině. Obklopovaly ji siluety podivných tvarů, světélka zůstala za ní jako tichá zeď. Rozhlédla se kolem. Nikde nikdo. Pak zachytila ve tmě pohyb, nebo si to aspoň myslela.

A další...

Z ticha lesa vystupovaly postavy. Světélkující figury několika mužů i žen, které se k ní blížily. Normálně by cítila strach, ale něco ji drželo na místě ve stavu podivné malátnosti. Navíc začala cítit... touhu.

Jak se k ní přízraky blížily, jejich těla, původně skrytá v jakémsi přízračném oděvu, se jevila víc a víc nahá. Maru sebou cukla, když se k ní dostali první žena s mužem, oba již zcela nazí. Těsně u ní byli naprosto hmotní, ať už předtím byla jejich podoba jakákoli. Zatímco muž jí položil prsty pod bradu a vtiskl jí lehký polibek, žena se zavěsila na její rameno a Maru jasně ucítila tlak jejích prsou. Muž ji opět políbil, rukou jel dolů po jejím krku, přes rameny až k pasu a přitiskl ji k sobě, až dole ucítila jeho tuhnoucí mužství.

Po zádech jí přejely bradavky ženy, která kolem ní kroužila.

Ani si nevšimla, že jí pokládají do trávy, teprve když její zorné pole

zabrala stříbrná obloha a cítila pod sebou pevnou zem. Jedno z těl jí kleslo mezi stehna, ale zároveň se k ní přitiskla žena s šedou kůží a líbala ji. Dívka nevnímala, že na její kůži vyskakují pramínky zelené životní energie, odlepují se a vsakují se do obou těl, která jí laskala. Těch svítících nitek přibývalo, a když ztratila vědomí, oba přízraky se k ní přivinuly a dále nasávaly její životní sílu. Když se vypařily, její tělo mělo barvu mramoru, oči zavřené a nedýchalo.

„No zatím mi to zní jako celkem snadná záležitost, navíc nás sami žádaj o pomoc, protože na to nestačej, takže budem mít volný ruce,“ poznamenala Ardwen, když jim Derakin stručně nastínil, co se k němu dostalo. Hlavu měla položenou na zkřížených předloktích opřených o opěradlo židle a oči upřené na iluzi mapy Machaje, na které Rentgol Půlnoční šepot, syndikátový mystik, ukazoval, do jakého že zapadlého koutu království se to mají vydat.

„Ona to jednoduchá věc být může i nemusí, protože nevíme, co se tam děje a v jakém stavu bude to, na co narazíte.“

„Pokračuj, Aini,“ vybídl mystik nekromantku.

„No já odhaduju, že tam je v lese nějaká stará svatyně druidů, ale něco se tam rozbilo. Jenže to je právě ten průser, že nevíme, co to je a jak se to bude chovat.“ Podívala se zpátky na bojomágyňi. „Nepochybuj o tvých schopnostech, ale tohle nebude asi jen o tom dát někomu jílcem po kebuli.“

Ardwen přikývla.

Z pravidelného dopravního portálu vyšli v Kobilnu, které bylo od Maly kousek jízdy na koni. Prošli ulicemi a za městskou branou si vyvolali otisková zvířata, na jejichž tmavě modře svítících hřbetech se vydali vstříc záhadou opředené dřevorubecké vesničce.

„Tak za chvíli je tu máme, veliteli,“ oznámil strážník, jen co si sundal přilbu a otřel čelo. Nebeské žilky se nad Malou zrovna slily do silnějšího bodu a ten hřál a hřál.

„Kohožeto?“ nacrčil oslovený nejistě obočí.

„No tajnou službu. Zavolali jsme je kvůli těm ztracenejm v lese.“

„Jo tohle. No tak jim samozřejmě vyjděte ve všem vstříc a

nezapomeňte se zmínit, jak tu udržujeme věci ve vzorném pořádku, ano?“

Odpovědi mu bylo prosté zaslutování a mladší strážník opustil služebnu, aby byl prvním, kdo se s agenty setká.

Natěšený výraz a obrovská ochota mladšího strážníka byly pro Ardwen s Drawkem varovným znamením. Jejich podezření se svižně potvrdilo. Nemyslel to zle, jen byl povahou úředník toužící sice po hrdinských skutcích, který ovšem v reálu dával přednost denní rutině.

„Takže kolik lidí se v tom lese celkem ztratilo?“ nadhodil Drawk, když si vyslechl útržkovité informace podané strážníkem navíc dost zmateně.

„Tenhle dřevorubec je čtvrtý nebo pátý, o nikom dalším nevíme.“

„A to vás nenapadlo zjišťovat něco bližšího, když toho bylo víc a stejným způsobem?“ překvapilo trochu Ardwen. Ani ne to, že se místní posádka ozvala až teď, ale že se prakticky nic neví o jednotlivých případech.

„Víte,“ povzdechl si strážník, „tady to funguje hodně uvolněně na to, aby bylo hned možný mluvit o nějaký řadě nebo tak. Dřevorubci jsou samostatná komunita a nikdo od nás je nesleduje. Přicházejí a odcházejí, kdo chce rubat, rube, kdo si chce dát volno, ten si dá volno. Rukou a čepelí je tam vždycky dost, nedostatkem netrpí, takže nekoukají na to, kam se zrovna někdo zaběhl. Vlastně až to zmizení stálého chlapa, co nikdy nepřišel do práce pozdě, bylo něco zvláštního, kvůli čemu nás zavolali.“

Drawk přikývl, tomuhle rozuměl. „A ten chlap je teda poslední, nebo ještě někdo nový, kdo se pohřešuje?“

Strážník se zastavil v půlce kroku, sundal si přilbu a podrbl se na hlavě. „Zatím je poslední ten Mihail nebo jak se jmenuje. Aspoň teda nikdo další nic nehlásil a v lese jsme nebyli.“

„To už bude teď asi naše práce,“ přerušila Ardwen jeho případný další výklad. „Takže kudy do toho zatraceného lesa?“

Drawk se prodíral trnitým křovím a už dávno akceptoval, že si to tu po misi bude muset projít ještě jednou a posbírat všechno, co se zachytilo na větvičkách. Trochu doufal, že mu zůstane aspoň prádlo a nějaká zbraň, protože hladká kůže bandalírů zatím křovinám odolávala.

Konečně se vymotal ze šlahounů a otevřela se před ním mýtina oddělující trnitý terén a les. *Někde by tu měla být Ardwen*, blesklo mu

hlavou. Pomalu vyrazil vstříc stromům a snažil se zorientovat. Bohužel jakékoli cesty už dávno opustili a instrukce, které je měly dovést k problematickému místu, byly momentálně k ničemu.

„Ardwen?!“ houkl a kmital pohledem po okolí.

Nejdřív bylo ticho, pak někde křupa větvička, ozvalo se zaklení a z křoví nad travnatým srázem opodál vyrazila bojomágnyně snažící se udržet rovnováhu na silně nakloněné rovině, kde se nebylo čeho zachytit. S poměrně zachovalou důstojností dosprintovala až dolů, trochu se oklepala, odfrkla si a vydala se unaveným krokem ke svému kolegovi. Cestou se několikrát rozhlédla kolem a do její tváře pronikala větší a větší zmatenost.

„Tady jsme asi neměli skončit, co?“

„No poslední cestička byla před těma křovinama a určitě jsme sem měli zahrnout. Ale kde jsme teďka, to nemám naprosto šajn. A upřímně, moje pokusy o detekční magii buď selhávají kvůli mé vlastní neschopnosti, nebo je to tu nějaký zakletý.“

Ardwen se zamračila, tasila meč a opsala s ním svižné kolečko kolem dokola. Hrot čepele několikrát zajiskřil.

„Hele máš pravdu, je to tu nějaký divný. Ale asi...“

„Asi to bude tím, že se blížíme k cíli?“ nadhodil s úsměvem Drawk. Jeho znalosti magie nebyly nijak hluboké a s praxí na tom byl ještě hůř, ale pokud měli najít magicky problematické místo, pak se bojomágnynin meč mohl osvědčit stejně dobře jako mapa, kterou jim poskytl jejich velitel a instrukce od místní Hlídky.

„A to Derakin říká, že nemůžeme zabloudit,“ odfrkl si Drawk a vydal se k lesu.

„Upřímně, Derakin říká spoustu věcí. To ještě neznamená, že jsou všechny přesné nebo pravda,“ odtušila Ardwen a s občas jiskřící čepelí v ruce ho následovala.

Les se zatím nevymykal běžným produktům v oblasti lesního hospodářství říznutého magií. Před agenty SVS občas proběhlo zvíře, občas se ve vzduchu něco zablesklo a občas se člověk bez většího důvodu cítil trochu stísněně. Ale dohromady nic, co by vybočovalo z normálního prostředí Namidu jakožto světa zasaženého před tisíci lety obrovskou vlnou syrové magie z těla samotného Stvořitele.

Pak se Ardwen zarazila, protože jiskření na hrotu meče nabralo modrozelený odstín a přešlo do malých plamíků, které začaly tančit po třetině čepele.

„Fajn, takže tudy,“ oznámila prostě a vydala se vpravo od původní trajektorie jejich pochodu. Drawk už to napětí cítil taky a dokonce i on jako člověk z jiné dimenze poznal, že tohle už není běžné. Po dalších zhruba sto metrech ho začaly trochu brnět klouby a měl tendenci stále zatínat ruce v pěst. V uších se mu ozvalo lehké pískání.

„Taky ti píská v uších?“ otočil se k Ardwen.

Naklonila hlavu. „Čoveče, syčí a hučí, jako bych stála zády k vodopádu.“

„Takže už si to hraje i se smyslama, hezký,“ pokýval Zashionec hlavou v napjatém očekávání, jaké efekty je oba ještě čekají.

Opodál se ozvalo začvachtání a Drawk instinktivně zvedl předloktí v náprahu po zakřiveném saklanu, jehož jílec mu vyčníval nad ramenem. Do jeho vyztuženého náloketníku se zabodla řada drobných trnů. Pak si všiml, že na stromě pár metrů od něj se vlní kůra, jako kdyby se tam otvírala a zavírala ústa.

„Bacha, střílí to po nás trny nebo co,“ upozornil kolegyni a tasil vlastní meč. Trny oklepal. Jakmile se odpojily, rychle splaskly a rozpadly se mu mezi prsty na prach.

Pak začvachtal strom před nimi a následovalo modré světlo, protože Ardwen se nekryla jenom mečem. Když se ohnala, probleskla kolem jejího těla aura, o kterou se letící trní rozprsklo a zavoněla spálenina.

„Takhle se vítaj hosti?“ zeptal se Drawk lesa, ale nikdo mu neodpověděl.

„Hele bez ohledu na to, že to tady chceme napravit, ať už je to cokoli, tak jsme v jistém smyslu vetřelci, s tím se v kouzelném lese smíř,“ poznamenala Ardwen.

Vzduch naplnilo podivné hučení, jako kdyby kmeny kolem nich nahlas hodnotily, co s příchozími, a nebyly si úplně jisté. Ardwen si všimla, že se pohybují v jakýchsi kruzích tvořených kmeny, kameny a houštinami. A vypadalo to, že se blíží k nějakému hodně velkému.

Prošli mezi dvěma dalšími stromy a vzduch najednou zhoustl.

„Tohle je clona,“ ohlásila bojomágyně a její čepel planula ohněm ve více barvách, které se plynule střídaly.

„Kousne nás to, nebo to mám vzít loktem?“ zeptal se Drawk. Ačkoli do magie dimenze už trochu pronikl, velmi rychle zjistil, že zbrkllost je nejjistější cesta k dalšímu výletu do *daonaru*, prostoru, kam dočasně nebo trvale odcházely duše po smrti.

„Zkus se dostat na druhou stranu.“

Drawk natáhl ruce před sebe a narazil na něco, co připomínalo velmi tuhý pudink. S pažemi před sebou se vydal proti tomu a ten pocit ztuhlosti ho postupně obaloval. Pak se musel opřít celou vahou těla, ale nakonec něco luplo a opět cítil jen volný vzduch.

Opravdu, byla to clona. Rozlehlý palouk vypadal úplně jinak, k Drawkovi se někdo blížil a Ardwen nikde neviděl.

Jeho další myšlenky byly ale zaraženy do pozadí tím, co na palouku ve skutečnosti bylo.

Jsou to ruiny, nejsou to ruiny, sakra, ptal se Drawk v duchu a jako ve snách se k tomu vydal. Vypadalo to, jako kdyby na nějakou rozlehlou budovu spadla... další budova a do toho se ještě přimíchala kovárna a zbrojnice. Pak sebou cuknul, protože na tom zapraskala elektřina a proběhlo několik výbojů, které dosáhly až na trávu a nechávaly za sebou vypálené cestičky. Těch cestiček bylo docela dost, jak si Zashioňan všiml, ty blesky se asi pohybovaly pravidelně v čase i prostoru.

Pak ucítil prudkou bolest v noze, zařval a svalil se do trávy.

„No do prdele, co to u Eora je?“ zazněl za ním známý hlas odvolávající se na stvořitele Naefaru. Otočil se a spatřil Ardwen, která se už taky dostala přes clonu a její údiv nad realitou palouku byl do značné míry stejný jako Drawkův.

Než si mohli vyměnit dojmy, dolehl k nim hluboký povzdech, který zaplnil celé povětří. Od ruin se blížila nějaká éterická bytost. Zatím nepřiliš rozeznatelná, ale zřejmě humanoidní.

Drawk zkusil vstát, ale noha ho zradila a svalil se zpátky.

Zjevení dorazilo skoro k nim. Byla to přízračná žena s vlajícími bílými vlasy oděná do bělavé róby. Když k nim promluvila, znělo to jako vzdychání větru mezi větvemi.

„Ach, vy nešťastní, proč pošetile vstupujete do těchto míst, která jsou pro vás jen zdrojem utrpení a zmaru...“

Bojomágyňě trochu čekala otázku, ale znělo to, jako by ten přízrak jen konstatoval prostou skutečnost.

„Hele, dámo, já upřímně netuším, kdo vám sem kvůli čemu a jak leze, ale my bysme rádi zjistili, co se tu děje, protože se tu maj ztráčet mladý silný lidi z okolí.“

Přízrak připlul trochu blíž a Ardwen by přísahala, že si ji prohlíží od hlavy k patě. Pak zase... zašustil.

„Ach běda, běda jim, těm silným. Mladé duše sem láká rozbité jádro, ale pramen sílu bere, místo aby ji dával, jako tomu bývalo.“

Drawkovi se podařilo vstát a přihopkal blíž. Noha nekrvácela, ale nedokázal pořádně došlápnout. Zatím se marně rozhlížel po nějakém kusu dřeva, o který by se aspoň opřel, protože takhle byl naprosto k nepoužití prakticky pro cokoli.

„Moment, takže něco odsud láká mladý kluky a pak jim bere život, rozumím tomu dobře?“

Přízrak se podíval na něj, prozkoumal ho a vypadalo to, že přikývl. Pak se otočil a velmi pomalu plul směrem k ruinám. Drawk s Ardwen si vyměnili pohledy a vydali se pomalu za ním. Kolem nich ve vzduchu občas něco luplo podobně jako clona předtím, a to, co viděli, se ještě několikrát změnilo. Vypadalo to, že i vnitřek palouku má clony oddělující více verzí téže skutečnosti. Pak se přízrak zastavil.

„V téhle zemi se skrývá pramen života. Léčivá a posilující síla, kterou svatyně dostávala na povrch a mohl z ní pít kdokoli, kdo sem přišel. Mé sestry se poutníků ujaly a ve společném reji je spojily s pramenem.“

„Ve společném reji...?“ začal Drawk s hlasitými úvahami, a když se podíval na kolegyni, oba málem vyprskli smíchem. „Takže tady byl přírodní hampejz?“ neudržela se bojomágně, protože tohle upřímně řečeno nečekala.

Přízrak asi neměl moc smysl pro humor, protože pokračoval obvyklým povzdechnutím: *„Sestry jsou sestrami matky země a prodloužením její síly. Kdo byl schopen a hoden se s nimi spojit, napojil se přímo na matku zemi a odešly jeho boly a chmury.“*

Drawk by byl přísahal, že to stvoření pak pokrčilo bezradně rameny.

„Pak ale zlá síla zničila Kruh, který vedl sílu, a ten ji začal vysávat z živých, kteří se přiblížili. A my se ho nemůžeme dotknout a spravit ho, aby dělal to, k čemu byl kdysi určen.“

Opět pokrčení rameny a pak i otočení se k Ardwen.

„Hmm...“ protáhla bojomágně a kmitala očima mezi přízrakem a

ruinami, kde pořád tu a tam probleskla elektřina a pohybovaly se nějaké součástky, některé z nich ve volném vzduchu bez dalších opor.

„Takže budem montovat, no dobrý,“ uchechtl se Drawk. Pak ho něco napadlo: „Hele a když jste nehmotný, jak můžete fyzicky rejdit se smrtelníkama? Přece se jich nemůžete dotknout, ne?“

Přízrak nic neřekl, ale připlul blíž a vlepil Drawkovi vydatnou facku. Zashioňan se zapotácel. Nikoli silou úderu, ale chvíli se cítil tak slabý, že si myslel, že omdlí.

„Při kontaktu s člověkem získáváme na čas jeho vlastní hmotnost...“

„Dobře, tím se to vysvětluje,“ přikývl Drawk. Nato spatřil na zemi kovovou tyč a sehnul se k ní. Zapraskání ve vzduchu ho varovalo, takže sáhl k opasku pro koženou rukavici bez cvočků, chytl ten kus kovu a opřel se o něj.

„Hele a proč to nevysává nás?“

Ardwen si nebyla jistá, na koho míří otázka, ale ani přízrak se neozval.

Drawk mávl netrpělivě rukou: „No nic, nějaký důvod to asi mít bude,“ uzavřel a vydal se k ruinám. Bojomágyňě ho následovala, pak se najednou zarazila v půli kroku. Přímo před sebou spatřila tělo muže jako z kamene. Šedá kůže bylo dokonce potažená něčím na způsob žilek a nešťastník se nijak nehýbal. Ardwen do něj lehce strčila nohou. Jako když strčí do normální mrtvoly, jenže tohle normální mrtvola nebyla. Rozhodně to bylo něco jiného než klasické tělo, jehož duše se vydala do *daonaru*.

„Drawku!“ zavolala, aniž zvedla od možné mrtvoly hlavu.

Za moment byl u ní. „No do prdele!“ shrnul situaci a rozhlédl se kolem.

„Hele, támhle jsou další tři!“

Ardwen se koukala na druhou stranu a teď, když viděla, po čem má pátrat, se jí ve vysoké trávě zjevovalo jedno tělo za druhým. Muži a ženy, spíše tedy dívky a mladíci. Někteří na sobě měli běžné oděvy, část byla zcela nahá, ale kůže všech měla ten šedý kamenný odstín.

„Je mrtvej nebo ne?“ nadhodila s hlavou nakloněnou Drawkovým směrem, ale ta otázka patřila napůl jí samotné. „Cítím nějaký pnutí,“ poznamenala, když chvíli držela ruku tělu na čele. „Duše v něm zůstala a nemůže ani ven, ani opět ovládnout tělo.“

„Takže nezbyvá než to spravit a uvidíme, co se stane dál,“ přikývl Zashioňan a vydal se k ruinám. Noha se sbírala a on chodil už o trochu lépe.

„Zkoušels *daonar*?“ zavolala za ním Ardwen.

Přikývl a vzápětí zavrtěl hlavou: „Jo, jenže tady jen trochu šumí, ta clona ho musí blokovat jako zbytek reality. Ostatně kdyby ne, tak se dění tady na tom palouku asi nějak proflákne.“

Bojomágyně přikývla, konečně vstala od těla a vydala se taky k samotným ruinám. „To je fakt. Jednotný sledování sice moc neexistuje, ale nějaký kruh druidů nebo jiná skupina by se asi domáklly. Hele mrkni na ty ruiny, projdu si to tady, jestli je to rušený všude stejně. Třeba se mi podaří dostat mimo clonu, i když o tom pochybuju. Za pokus nic nedáme,“ pokrčila nakonec rameny a vydala se směrem, kudy původně přišli. Drawk přikývl a vydal se opačným směrem.

Když přišel opravdu blízko, vypadalo to celé docela jednoduše. Ne sice kvůli tomu, co s tím bude potřeba provést, ale působilo to jako celkem jednoduchá svatyně, na které se asi původně otáčely nějaké kruhy, létaly koule a zkrátka fungoval mechanismus, který přítomnou magii ovládal, usměrňoval a zároveň ho poháněla. Takový magický vrt.

Drawk se rozhlédl. Kromě přízraku, který jim sdělil jádro problému, se kolem pohybovalo několik dalších podobných tvarů. *Přízračné lehké děvy*, uchechtl se v duchu.

Teprve když se vzdálila trochu víc od ruin, uvědomila si Ardwen, že její tělo opouští jakési elektrizující mravenčení, které předtím ani nevnímala. Ovšem těch vjemů všude kolem bylo tolik, že ji to ani nepřekvapilo. Přimhouřila oči. *Daonar* jí lehce zašuměl v hlavě, ale mnohem slaběji, než tomu bylo jindy. Soustředila se na něj ještě víc, ale i tak jí unikal jak voda mezi prsty.

Do hajzlu, zaklela v duchu a dumala, co dál. Potřebovali nějakou radu nebo návod, jak ten mechanismus spravit, ale od přízraků toho moc nezjistí a nikdo jiný tady není. Dřepla si do trávy a chvíli ty ruiny jen tak pozorovala. Když nahoře zahlédla Drawka, jak se proplétá různými kruhy, tyčemi a koulemi, vydala se zpátky s vědomím, že sezením v trávě toho moc nespraví.

Drawk věnoval plnou pozornost prohlídce ruin. Ardwen se k němu vzápětí přidala a jen zavrtěla hlavou, jako že komunikace s vnějším

světem je mimo provoz. Procházela kolem fragmentů stavby a hledala nějakou cestu nahoru přímo k mechanismu. Tohle místo bylo sice plné magie, ale bylo jasné, že tohle bude čistě fyzická práce. Jen pořád netušili, co kam patří.

Snažil se pohnout s několika částmi Kruhu, když zdola uslyšel Ardwenin hlas: „Hele, tady jsou nějaké nákresy nebo co,“ volala.

Jak fretka přeskákal přes ruiny, po kterých běžel už několikrát a našel ji, jak se skloněnou hlavou zkoumá v šeru jakési kamenné desky. Pak si povzdechla, tasila meč a zkusila vyvolat aspoň trochu světla. Čepel sice v tomhle místě prskala a blikala jako přetržený kinofilm, ale trochu lépe vidět bylo.

„Jo tak tohle se fakt hodí,“ konstatoval Drawk potěšeně a sklonil se stejně jako agentka.

Obrazy ukazovaly svatyni v chodu, poměrně jednoduchou stavbu se sloupovím v kruhu, na jejímž vrcholu stála koule a nějakou konstrukcí uvnitř. Rytina ukazovala i blesky kolem svatostánku a nějakou formu svitu.

„Válej se tu kolem takový jakoby skořápky nebo co,“ uvažoval Drawk nahlas.

„A dalo by se to něčím spojit? Že bysme zkusili obnovit tu kouli?“

Narovnal se, až mu křuplo v zádech. Pak pokrčil rameny. „Uvidíme, co najdem a co se dá dát dohromady. Řekl bych, že ten mechanismus, co byl uvnitř, tak je tam celej, akorát je poškozenej nebo nějak rozhozenej.“

„Zkus s tím provést, co zvládneš, já se tu ještě rozhlídnu.“

Drawk přikývl. Pak ještě dodal: „A zkus sem tam *daonar*, jestli nezachytneš Tharana. Nějaká asistence by se furt hodila, aspoň informační.“

Náznakem zasalutovala, a když za Zashioňanem zašustil plášť, vrátila se ke zkoumání rytin.

Odložil si plášť a jako opice se pohyboval na vrcholku svatyně. Vypadalo to jako divná skládačka, do které někdo něčím pořádně praštil. Ale nepůsobilo to, že by tomu něco chybělo, jen se součásti mechanismu rozpojily a zůstaly volně viset nebo stát. Jako když praskne nejdůležitější sponka krásného účesu a jednotlivé prameny si jdou každý, kam mu velí

gravitace.

„No tyhle dlouhý potvory jsou akorát proti sobě,“ říkal si pro sebe a zkoušel k sobě překloupat jak ruka silné kovové tyče, jejichž druhé konce vězely v podivných držácích na kamenné desce tvořící střechu svatyně. Když za jednu zabral, ozvalo se skřípání kovu a pohnula se další, která se posunula a přitiskla mu na nohu kus ostrého kamene. Vyškubl botu, opřel se o kamenný schod a zabral ještě víc. Tyč mu v ruce trochu zapružila, ale tenhle pohyb ji osvobodil ze sevření a skutečně se naklonila směrem ke středu. Dokonce tak zůstala, i když ji pustil.

Trochu poodstoupil a obešel si postupně celou tu konstrukci.

Vypadalo to jako rozhozená hranice na táborák. Soubor tyčí, které se setkávaly uprostřed kruhu a držely tam kouli. To by Drawk ještě pochopil, ale kolem se válely ještě další kusy kovu i kamene, které neměly žádné napojení. Naprosto netušil, jak a kam mají zapadnout, protože i tyče samotné byly zcela hladké po celé své délce.

Vyrovnal ještě čtyři další na různých stranách, přičemž si všiml, že jejich držáky jsou mezi sebou propojené a tyč svojí pozicí ovlivňuje tu vedle.

Utřel si pot z čela a rozhlédl se kolem.

„Hele, nebude se ti to hodit?“ ozvala se za ním Ardwen.

Otočil se. „Jak dlouho tam stojíš?“

„Chvilku. Ale tahle koule by mohla k něčemu bejt, ne?“

Koukl se po směru, kterým ukazovala, a spatřil v trávě velkou matně bílou kouli. Když se podíval zpátky na tyče, přikývl. Velikostí by to odpovídalo, kdyby stála uprostřed.

„Dá se s tím hnout?“

Ardwen došla ke kouli a strčila do ní botou. Trochu zasyčela a do trávy kolem udeřilo několik drobných výbojů.

„Hnout asi jo, ale do pracek bych to nebrala,“ odušila bojomágyně.

„A nemáš nějakej způsob...“ začal Drawk, „jasný, bez magie nemáš.“ Zvedl ze země svůj plášť, seskočil dolů a bez vysvětlování podal Ardwen jeden konec.

„Hezký, akorát si musíme naplánovat kroky a kudy to tam dostat,“ podotkla, když se podívala, kde jsou a kudy budou muset vylézt.

„Anebo to vezmem ještě jinak,“ napadlo Drawka, vzal jí konec z rukou a svázal k sobě jeho rohy. Vyzkoušel rukama, jestli je uvnitř dost

prostoru, pak látku zase povolil. Ardwen přikývla a natáhla ruce jeho směrem. Společně natáhli plášť a položili ho přes kouli. Každý ji z jedné strany koulel botou, až se ocitla uprostřed látky, který pak Drawk zase zavázal. Brněly ho sice prsty, protože napětí bylo i v okolí koule, ale nakonec ranec zvedl a vydal se zpátky na vrchol svatyně. Ardwen měl v patách.

„Hele, to vypadá na dobrej základ,“ kývla uznale, když viděla soustředné tyče.“

„No jsou sice hezký, ale říkám si, jak tam hergot nahodit tu kouli.“ Rozbalil ranec a přiblížil se ke kouli. Nakonec sebral odvalu a vzal ji do ruky. Nebyla moc těžká, ale znělo to, jako že se v ní ještě něco převaluje. Sice ho občas klepla elektřinou, ale dalo se to snést. Neviděl na ní žádné otvory, žádné nerovnosti, nic, co by naznačovalo další postup.

Ardwen mezitím srovnala několik dalších tyčí, takže uprostřed kruhu se objevila soustava konců tvořící další kruh.

„Zkus ji tam normálně hodit, co to udělá,“ navrhla bojomágyně. „Přinejhorším ji rozflákáme,“ zazubila se.

Drawk pokrčil rameny a chystal se hodit kouli jako míč nahoru, kde konce tyčí tvořily oporu. Nakonec ji zvedl jen konečky prstů, opřel o soustředné linie kovu a poslal nahoru.

Na chvíli to vypadalo, že se mu vrátí zpátky, ale nakonec se převážila a zůstala nehnutě a bez jakýchkoli projevů stát na svém místě.

Pak se ale začala protáčet zcela náhodně kolem vlastní osy. Nejdříve skřípala o kovové konce, což ovšem po chvíli přestalo.

„Ona se vznáší,“ prohlásila Ardwen a Drawk si uvědomil, že se opravdu vznesla kousek nad konce a zahalila se do jakési elektrizující bílé mlhy. Pořád byl znát její tvar, ale byl rozmazán zářícím oparem a šhubavými pohyby tělesa samotného.

Vzápětí začaly výboje elektřiny cestovat po tyčích dolů a občas nějaký vyprskl i do okolního vzduchu. *Jakoby po něčem sahala*, napadlo Drawka. Rozhlédl se kolem. Ani si neuvědomil, že se smráká a koule se stává jediným zdrojem světla v okolí. Zašátral si po těle a narazil na rubiovou hůlku. *Aspoň něco*, řekl si, když se mu prsty sevřely kolem hladké kombinace kovu a dřeva.

Namířil ji do vzduchu a hrotem opisoval znak pro vyvolání ohně s

lehkou úpravou. Po čtvrtém obtahu začal konec jemně svítit, po šestém už zářil, takže hůlka nahradila několik svíček.

„Zkusim k tomu přiblížit tu skořápku, co se tady povaluje rozlámaná,“ zavolal směrem, kterým tušil Ardwen, a seskočil dolů.

Dole si všiml, že elektřina začíná probíhat až k samotné zemi.

„*Sestavte vnější kruh, jinak se jádro přetíží...*“ ozvalo se mu těsně vedle ucha zašeptání jako prohánějící se vítr.

„Cože, jak přetíží?“ nechápal Drawk, ale než se dočkal vysvětlení, něco ho zvedlo ze země a odhodilo dozadu.

Hůlka mu při dopadu vypadla z ruky a zhasla. Instinktivně se natáhl a znovu ji sevřel, jen na kouzlení teď nebyl čas. Spatřil přízraky. Nevypadaly jako ten, který jim prve radil. Tohle byly černé figury ze stínů a blížily se. V matném tušení, že tohle nebude práce pro pěsti, tasil Drawk saklan a ohnal se po nejbližším.

Čepel mu rozklepala ruku, jak nejdříve udeřila do něčeho tvrdého, ale pak stín povolil, čepel prošla skrz a on se s tichým zašuměním rozplynul. Další už šly snáze a taky se po prvním úderu rozplynuly na černou mlhu.

„*Spustili jste jádro, které táhne sílu přírody z hlubin. Ale ta musí živit vnější soustavu, nebo se vybijí do okolí.*“ Ozval se mu v hlavě opět svištěcí hlas, který byl tak neurvale přerušen invazí černých postav.

Znovu se podíval nahoru. Světlo z koule sílilo a blesky, které šly do prostoru i skrze tyče, byly stále silnější. Vzápětí si uvědomil, že dolů už to nejde jen jedním směrem. Zdola šla další elektřina, akorát trochu nazelenalá.

Dvěma seký se zbavil tří nejbližších černých přízraků a vyrazil do tmy.

Hledal cokoli, čím by ten zdroj síly mohl zaměstnat. V další vteřině o něco bolestivě zakopl. Už chtěl zaklít nad svou nešikovností, ale všiml si, že je to kus skořepiny připomínající rozbité vajíčko.

Chňapl to a vyběhl sprintem zpátky k jádru.

Nahoře už to pořádně hučelo a Ardwen na něj zběsile mávala rukama. Jenže přes ten rámus ji neslyšel. Natáhl se k ní a skořepina mu vyklouzla z rukou. Zařinčela na kamenné desce jen chvilku předtím, než do ní udeřil první blesk, který ji posunul kousek po kameni. S dalšími údery se ještě točila na místě, ale vzápětí se vznesla napojená na chapadlo světla vycházející z koule. Několik vteřin zmateně poletovala kolem tyčí a pak se ustálila v jedné výši a rotovala kolem.

Drawkovi dopadla na rameno Ardwenina ruka.

„Skládačka!“ zařval z plných plic a pak je oba něco zvedlo do vzduchu. Dopadli bolestivě na záda pod ruiny.

„Doprdele,“ zasténal Tar-Enor, „to je už podruhé.“

„Co je do hajzlu tohle,“ zařvala Ardwen.

Stahoval se kolem nich další prstenec černých přízraků.

Drawk si uvědomil, že runovou hůlku musel cestou někde vytrazit, takže se chopil opět čepele.

Ardwen mezitím už sekala přízrak za přízrakem a její ostří slabě světélkovalo. Černé figury byly snadným soupeřem, ale jejich příliv neustával a měly sklon objevovat se vždycky za člověkem.

Připojil se k Ardwen ze strany a popravil další čtyři.

„Čím víc do nich rubem, tím víc jich je, herdek,“ zařval. Jeho saklan se na moment zastavil ve vzduchu a Drawk vyhlížel dalšího soupeře. Pak ucítil, jak o jeho čepel něco skřípe. Ardwen po ní jela vlastním mečem a slabý svit z jejího ostří se plynule přeléval i na Drawkův zashionský meč.

„Díkes,“ kývl na ni. Dalším soupeřem prošel meč jak pouhým kouřem a jeden sek zabral na dva další.

Dvakrát ho plácla do ramene na znamení shody a pak už jen viděl její siluetu, jak se vrhá dolů. Následoval ji ve společném lovu na součástky.

S příštím krokem šlápl doprostřed dalšího zahnutého střeptu, noha mu ujela a ve snaze udržet rovnováhu natáhl ruku i s mečem někam do neznáma.

„Budu to považovat za úmysl.“

Otočil se.

Ardwen stála těsně za ním, jeho meč deset centimetrů před obličejem a kolem hrotu vířila čerstvá černá mlha z právě popraveného přízraku.

„Na něco jsem dupnul,“ řekl omluvně, zvedl skořáčku a vyrazil ke kouli.

Nahoře si všiml, že blýskání trochu ustalo. Nebo aspoň nerostlo. Po dlouhých minutách běhání už se začala rýsovat vnější koule a příliv temnoty ve figurálním provedení nějak povadl.

Ardwen se vydrápala k němu, supěla a utírala si pot z čela.

„Já se potím i na prdeli,“ prohlásil, když ji viděl. „Co ty?“

Trochu se zavlnila. „Jo, sedí.“ uzavřela téma. Pak se otočila a rozhlédla po troskách kolem. „Nějak to chcíplo, ne?“

„Vypadá to tak, ale řekl bych, že jakmile napojíme další kousky, tak to začne nanovo,“ odfrkl si a svezl se do sedu. Saklan zazvonil o kámen a Drawk se jen opíral o pulsující tyče.

„Hele co to vlastně bylo s tou čepelí, jak jsi mi tam přenesla ty světýlka?“ zeptal se kolegyně, když Ardwen zaujala stejnou pozici hned vedle něj.

„Bojový kouzla jsou vázaný na zbraně a můžu je v určitý míře přenášet na další zbraně. On byl průser v tom, že tvoje čepel není sama o sobě magická, takže ti to pobíjení šlo špatně. No a stačilo na ten tvůj saklan jen hodit trošku magie a projíždí jima jako brko klínem panny.“

„Naučíš mě to někdy?“

„Bojový kouzla nebo projíždění pannou?“

„To první, s tím druhým nemám problém.“

Přikývla. „Klidně, ale někdy jindy, dneska si holt musíme vystačit s tím, co máme po ruce. Co ta tvoje hůlka?“

Drawk pokrčil rameny: „Někde se tu povaluje, ani nevím, kde jsem ji ztratil. Možná jsem na ni dupnul a jsou z ní dvě.“

Pokývala hlavou, pak se prudce nadechla a Drawk naklonil hlavu na obě strany a dozadu, až mu v krku zakřupalo.

„Tak mi připal a jedeme dál,“ nadhodil, a když se jeho čepel zase rozsvítila, zvedl se a vyrazil do tmy pátrat po dalších střepech.

Takhle pokračovali ještě nějakou dobu. Jenže sestavovaná skořepina nebyla průsvitná, a čím víc se blížili jejímu dokončení, tím méně bylo kolem vidět. Přitom přízraky neustávaly. Jejich příval sice klesal a bojovaly pomaleji, ale zato mnohem zákeřnější. Učily se, nespěchaly, vyčkávaly na chvíle, kdy Drawk i Ardwen věnovali pozornost něčemu jinému.

Když Drawk procházel se svítícím mečem kolem jednoho z kamenných bloků, jen instinktivně uhnul před úderem dalšího přízraku. Ztratil rovnováhu a svalil se z pahorku trochu níž. Jak se ale kutálel po trávě, bodlo ho něco do boku.

Použil světlo svého břitu a procházel pečlivě trávu, až se v plameni zaleskl potah runové hůlky.

Když ji zvedl, trochu v ní zapružilo, ale po několikerém pokusu vyvolal Drawk paprsek světla a dále postupoval se svitem v každé ruce.

Koule na vrcholu svatyně už byla skoro kompletní a přízraky zase trochu ustaly. Celkem se to hodilo, protože oba byli zpocení jak myšky a opět oddechovali přímo vedle mechanismu. Kolem nich panovala noc a dokonce i nebe nad nimi docela znavlo.

„To je fakt už večer nebo to tady dělá nějaký iluze?“ nadhodil Drawk, když se snažil nahoře najít aspoň jednu obvyklou stříbrnou nitku.

Ardwen skepticky zavrtěla hlavou: „To bude něco vevnitř, dorazili jsme do vesnice kousek po poledni, dali si jen něco na zub a hnedka vyrazil do lesa, abysme pátrali za světla. Jsme uvnitř bubliny, izoluje to i *daonar*, takže tohle není nic zvláštního.“

Pokýval hlavou v přijetí nezměnitelného. „Tak já du mrknout po tom posledním střepu nebo dvou, ta díra už není tak velká,“ poznamenal na adresu koule, ze které šlo světlo už jen jedním otvorem.

Agentka přikývla a dál se kochala temným nebem vysoko nad sebou. „Připojím se za chvíli, světlo máš vlastní.“

Zahioňan už po paměti poskakoval mezi troskami a zemi kolem něj zalévalo světlo z hůlky. Pro jistotu kolem sebe průběžně mával čepelí, aby se případný temný vetřelec rozpadl na závan černé mlhy ještě před fyzickým kontaktem.

Cesta k poslednímu dílu byla klidná, ale zdlouhavá, protože střep byl mnohem dál než ostatní, v místech, kde by je nenapadlo pátrat dost možná ani za denního světla.

Vrátil meč do pochvy a doufal, že oheň to pochopí a zhasne. Vybaven svítící hůlkou se pak s posledním dílkem vydal zpátky ke svatyni.

Když střep zapadl na své místo, celá koule zazářila a vyrazila z ní vlna energie, která srazila oba agenty k zemi.

„Doprdele musí tady všechno a všichni srážet k zemi? Už necejtim ani žebra a pár jich mám určitě aspoň naštíplejch,“ vykřikla nasraně bojomágně, když se zvedala už bůhví pokolikáté ze země a hledala meč.

„Myslím, že Aini bude mít dost práce s náma oběma,“ poznamenal unaveně Drawk a při vstávání se několikrát zkroutil bolestí.

Světlo zesláblo a na povrchu koule se začala objevovat... mapa. Vlna,

kteřá z ní vyrazila, zanechala ve vzduchu silné napětí a ke světlu přilétaly další koule a kuličky. Systém svatyně se začínal srovnávat sám od sebe, jen to jádro museli dát ručně dohromady oni dva.

„Hele nebylo by od věci vypadnout, ať nás tady něco netrefí!“ houkla Ardwen a Drawk ji jen viděl seskakovat ze střechy svatostánku. Uklidil hůlku i vypadnuvší meč a následoval svou kolegyni.

„Teda ale odtud to vypadá fakt dobře,“ podotkl uznale, když sledovali celé dění z louky opodál. Trosky... už přestávaly působit troskovitě, jako když sledujete destrukci ve filmu puštěném pozpátku. Jádro na sebe nabalovalo další struktury a posílalo energii všemi směry, čímž oživovalo celou stavbu.

Nebe pozvolna světlalo a kolem bylo zase trochu vidět. Sedli si do trávy a opřeli se zády o kámen, který stál zatím na místě. Přinejhorším se za chvíli zvedne do vzduchu a vezme je po hlavách. Na Namidu nic zvláštního.

Drawk zvedl hlavu. Konečně nad nimi spatřil postříbřené nebe, jak tomu bylo v dimenzi dobrým zvykem.

„Hele, už je to normální.“

„Ta koule je takovej malej Naefar,“ poznamenala Ardwen. Drawkovi došlo, že je logické, že magická zařízení můžou kopírovat strukturu mnohosvěta, a dál se tím nezabýval. Ardwen mu v úlevě nad pozitivním koncem případu položila hlavu na rameno, načež se trochu víc uvelebila v trávě.

Pak ztratila rovnováhu, a jak k němu seděla trochu zády, svezla se mu hlavou do klína. „A ty přízraky jsou asi taky fuč.“

„Nech přízraky přízrakama,“ poznamenal se zrakem stále upřeným na zářící kouli a vlnící se prameny energie, které projížděly celým terénem. Když se podíval dolů, uvědomil si, že má ruku na Ardwenině břiše. Dívala se mu do očí s lehkým úsměvem.

Sklonil se k ní, její ústa mu vyrazila naproti. Chutnala po soli.

„Jsi slaná.“

„A zpocená,“ přikývla.

„Až na prdeli?“

„Kdyby jen tam, kamaráde,“ zvedla se a svalila ho k sobě.

Prohrabával se rozkošnický prameny jejich vlasů a její ústa mu

vysávala sliny a okusovala jazyk. Když jí zajel rukou do kalhot, musel v duchu konstatovat, že říká pravdu. Ale na tom nezáleželo, teď tu byli jen oni dva, unavení bojem a zároveň plní chťiče v kulisách kláštera slasti. A nebylo lepší metody, jak uctít jeho obnovení.

Leželi vedle sebe stále částečně v oblečení a jiskření vzájemné rozkoše z nich pomalu uplývalo, jako když uniká pára z čerstvě otevřené myčky nádobí.

„Ehm, pardon?“

Cukli sebou, když ten nejistý hlas zaslechli.

Nicméně být minutku po sexu vyrušení zcela nahou venkovskou dívkou nevyžadovalo vnitřního ostychu.

„Jak jste se sem...“, začal Drawk otázku, ale pak mu to došlo. „Poslední co si pamatujete, je, jak tu s někým laškujete, žejo?“

Dívčinu půvabnou tvář zalil ruměncem a její ruce nevěděly, co zakrýt dřív.

Bojomágyně si toho všimla a zachechtala se. „Holka, myslím, že teďka se tu nemusíš vůbec stydět, podívej se na mě.“ Vstala, přičemž z ní odpadly i kalhoty, které se zachytly na jedné noze a tunika sjela až na záda. Stála tu vlastně zcela nahá.

„Hele, je to fakt uvolňující, musím sem chodit častěji,“ hlesla k Drawkovi a rozhlédla se kolem. Prostor zaplňovala malá bílá světélka uspořádaná do soustředných kruhů směrem od svatyně.

Mezi nimi bloumaly další osoby v různém stádiu nahoty a někdy zřejmě i vyvrcholení.

„Takže oprav mě, jestli se pletu, ale ten náš sex to nějak definitivně zapnul a probudil ty, co tu předtím ty přízraky vysály,“ shrnul Drawk a bojomágyně jen přitakala.

„Vypadá to, že je všechno v pořádku a místo dělá, co má.“

Dívka tam pořád nejistě stála.

„Jo, a ty nevíš, co teď, vid? Pfff... no ráno moudřejší večera, takže si zkus najít oblečení a asi se tady někde ještě uveleb. Bohužel ti nemůžu nabídnout nic na přikrytí, protože jsme tu jen tak na holo.“

Drawk se rozhlédl kolem a všiml si několika statných mladíků v podobném stádiu rozrušení a nejistoty, jako dívka.

„No ale možná by některý z nich,“ ukázal palcem za sebe, kde se

mladíci procházeli, „nemusel být proti nočnímu zahřátí.“

„Klid, my to nikomu nevyzvoníme,“ mrkla na ni Ardwen spiklenecky a vzala Drawka kolem krku.

Dívka přikývla a odkvačila do tmy.

„Co my dva?“ nadhodila bojomágně.

„Druhý kolo,“ oznámil Zashioňan a svalil ji do trávy, čímž utlumil její smích.

Derakin Černá pěst se probíral složkou se stručným záznamem lesní akce.

„Takže jste úspěšně obnovili poškozenou druidskou svatyni poskytující nějaký druh léčení skrze sexuální hrátky a během toho odhalili několik nezvěstných, kteří vlastně nezvěstní nebyli, protože je nikdo nepostrádal, ale byli řekněme...“ podíval se na oba agenty s prosbou v očích.

„Dočasně nepřítomní?“ zkusil to Drawk.

„Jo, to sedí,“ přikývl velitel a něco do spisu dopsal.

„A pravděpodobně v reakci na místní podmínky jste se spolu dvakrát vyspali.“

„Tak, nebo jednou a na dvě kola,“ nabídla Ardwen dvě možnosti výkladu souvisejících událostí.

Derakin si nalil sklenku vína, odložil otevřený spis na stůl a pokrčil rameny: „Takže klasické vyšetřování s dobrým koncem a připojeným utužováním kolegiálních vztahů. Výborně, můžete jít,“ propustil je posunkem ruky a opřel se v křesle se spokojeným úsměvem dobrého řízení důležité instituce státního aparátu.